

eller efter Ministeriers Foranstaltning, selv om de ere civile, ikke gerne bør komme under Forligsmægling. Man kan ganske vist indvende, at der kan opkomme en Masse Smaasager, og at det kan give Anledning til Misbrug, men jeg tror, at man her er tilbøjelig til at opfatte som Misbrug meget, som ikke er det, og jeg kan ikke anse denne Uvidelse af Forligskommissionens Omraade som ubetinget heldig eller anbefalelsesværdig.

Men jeg sætter nu, at man vil bibeholde Forligsinstitutionen, og det er jo meget let fortaaeligt, at i et Land, som har haft Forligsinstitutionen i en Masse af Aar, mener man i Almindelighed, at den bør bibeholdes, fordi den har vist sig at være i Bestielse af mange Fordele, saa siger jeg, at saa bør man paa en ganske anden Maade, end det er sket i dette Lovforslag, begunstige Forligsinstitutionen og begunstige Indgaelse af Forlig. Men da bør ogsaa efter min Mening en Mængde af de Bestemmelser, som ere foreslaaede i nærværende Lovudkast, aldeles ikke gives. Det er selvfølgeligt, at naar man overhovedet holder paa Forligsinstitutionen som saadan, er der ingen Mening i — og deri har det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgrets (Clausen) Ret — at forbigaa og undlade Forligsmægling i Kontra- og Kontinuationsager. Det har ikke noget fornødtigt Bjemed. Det er ligesaa naturligt, synes det mig, som i andre Sager at tænke sig, at Sagen selv sammenholdt med de øvrige Sager paa ny kan komme til Forligskommission, og at det vil virke lige saa meget til Forlig, som noget Forligsmøde overhovedet kan virke. Vilde vi begunstige Forligs Indgaelse, bør slige Bestemmelser udgaa. Men jeg tror, at man kan gaa mange Veje i saa Henseende. Man burde f. Eks. gaa den Vej, at man ved Forligs Indgaelse indrømmede Begunstigelser baade med Hensyn til Stempelpapir og med Hensyn til kort Varsel og billig Udskrift o. s. v. — kort sagt, man burde paa alle Maader imødekomme Indgaelse af Forlig, hvis det er Meningen at fremme den Institution. Men ingen af Delene er sket i det Lovforslag, som her foreligger. Dette Lovforslag bestemmer f. Eks. i sin § 1, at et Forlig, som er indgaaet før en anden Forligskommission, og til en ekstraordinær Tid, ikke kan faa Eksekutionskraft, forinden det ordinære Forligsmøde er holdt. Jeg tror ikke, at det vil have nogen Betydning, da der de fleste Steder holdes Forligskommission hver Uge og sjældn i civile Sager mere. Og har saa et Forlig umiddelbart efter Forligsmødet Eksekutionskraft, tror jeg ikke, at Bestemmelsen vil faa nogen videre Betydning. Men jeg siger, hvilken

Grund har man egentlig til at nægte Forligs Indgaelse ved ekstraordinære Forligskommissioner eksigibel Kraft? Jeg forstaar det saa meget mindre, som man jo til Stændighed i almindelige Gældsager kan indgaa Forlig til Fogedprotokollen med den Virkning, at de ere umiddelbart eksigible. Saa jeg forstaar ikke, at man skal indføre den Anomali, som vil opstaa mellem Forlig, der ere indgaaede ved en Fogedret, og Forlig, der ere indgaaede ved en almindelig Forligskommission. Jeg forstaar heller ikke rigtigt hvad det egentlig er for en Tanke, der ligger bag ved, hvilket selvfølgelig ligger i, at jeg ikke hører med i den ophøjede Forsamling af floge Hoveder, som udgør dette Tings ophøjede Flertal, lige saa lidt som jeg forstaar, hvad det er for en Tanke, der har forsværet det ærede Medlem med Hensyn til at foreskrive den Regel, at først efter det ordinære Forligsmøde kunde Forliget rathaberes. Jeg syntes, at det var saa upraktisk, og at det var en Regel, som var af saa ringe Betydning, at jeg egentlig ikke forstaar, hvorfor man har taget den, lige saa lidt som jeg forstaar, at man har vedtaget, at man ikke maa gaa til de ekstraordinære Forligskommissioner eller den Slags Ting. Meningen er vel sagtens, at man vil skaffe, om jeg saa maa sige, en Frist, hvorved man vilde modarbejde Misligheder ved Indgaelse af visse Arter af Forlig, og navnlig ved Indgaelsen af visse Arter af frivillige Forlig. Men jeg tror, at naar Belviljen er til Stede, saa vil man ogsaa, uanset denne Paragraf her, finde Midlerne til — ganske vist med en lille Smule mere Beføstning — ved f. Eks. at begære Udsættelsesforretning eller paa anden Maade at naa det Maal, som man nu naar ved Forligskommissionen, og jeg vil sige, at hvis man vil naa noget ad den Vej, saa stiller det sig saaledes for mig, som jeg har udtalt. De Tanker, som jeg har, er selvfølgelig ogsaa urigtige paa det Punkt efter det ærede Flertals Mening, men hvis jeg ud fra min Dumhed, om jeg saa maa sige, maa udtale, hvad man har tilsigtet med § 1, synes det mig, at man maatte gaa den Vej, at man fastsatte en bestemt Frist efter Indgaelsen af Forliget, Dage eller Uger, i hvilke Forliget ikke skulde være eksigibelt. Det synes jeg, var Bejen, som man skulde gaa. Men i det hele taget mener jeg, at man ikke vil ramme det hovedsagelige, nemlig Misbrug af Forligsinstitutionen, ved § 1. Heller ikke der, mener jeg, at mine Argumenter eller Betragtninger skulde have nogen Indflydelse paa nogen af dette Tings Medlemmer, som høre til mit Modparti, men ellers vilde jeg sige, at